

Vila de Manlleu

Vila de Manlleu, bell floró de la corona que formen pobles i vilatges de la Plana de Vic, en la qual Déu ha escampat sa magnificència: ets formosa i gentil, ets talment com jo t'havia somniat.

Encara que no et coneixia, temps ha que mon cor t'estimava, i et pressentia tal com ets, feinejadora, benestant i generosa. Cada vegada que de tu em parlaven, sentia més que t'estimava. Talment quan a l'infant li parlen d'aquella àvia que viu lluny en un poblet de muntanya, i li'n parla aquella mare que estima tant a l'àvia, ell, sense haver-la vista mai, se l'estima molt i se la va forjant en la seva pensa de tal manera que fins endevinaria sa fesomia, son parlar i el seu somriure.

Que ets bonica, vila de Manlleu! Que en són de bonics tos carrers i carrerons, sobretot el de la Mare de Déu de la Font, d'aquesta font que amb sa cançó argentina em diu tantes coses! Que és bonica la teva plaça gran i ampla i la teva església Parroquial, amb son campanar altiu, que dia i nit vetlla amb amor maternal per la vila.

Vila feinejadora, que no sols et nodreixes de les riqueses de tos camps i de les hortes, sinó que crees una riquesa industrial, que sovint tos fills, amb l'ansia de buscar nous expandiments, fan arribar fins a llunyes terres. Vila catalana per excel·lència, ets nissaga pura d'aquest poble català que ha nascut per a treballar i estimar.

I tens aquest Ter, que giragonseja entre ribes frondoses d'herbei i pollanques, que amb sa cançó bressa amorosament, que quan veu una resclosa s'hi tira amb afany i l'aigua, que per les gemades ribes, junt amb falzies i roquerols, cantava cançons de llibertat, ara, aconduïda vers una fàbrica, ja mou una turbina i canta junt amb els homes cançons d'amor i de treball, contenta de poder-se donar per la vila.

Què tens, vila de Manlleu, que així em captives? És la teva fesomia franca, és la teva catalanitat, és la senzillesa i afectuositat dels manlleuencs? Què tens que tant mon cor enamores?

Jo sols sé que, també enamorada, trobant-te formosa i gentil, per a veure't de prop i estatjar-se ben a ta vora, es mostrà voltada d'un estol d'àngels la Reina dels Cels, la dolça Verge del Ter i de la Plana, que tu, Vila de Manlleu, invoques cada dia amb més amor amb el nom de Mare de Déu de La Gleva.

Maria Ponsa Vallespí, *Vila de Manlleu*, colofó a Joan Puntí Collell (ed.)
Manlleu íntim, 1953, p.111-112